

No mazām lietām

Elders Maikls Džons U. Tehs
no Septiņdesmitajiem

Kā Tā Kunga Jēzus Kristus mācekļiem, mums ir pienākums rūpēties par saviem brāļiem un māsām un kalpot tiem.

Babuhei no jaukajiem un brīnišķīgajiem Filipīnu iedzīvotājiem.

Viens no vecākajiem un sarežģītākajiem jautājumiem, kas iztirzāts šīs zemes vēsturē, kas ir interesanti, bija Kaina jautāts, kā atbilde uz Dieva jautājumu drīz pēc tam, kad viņš bija nokāvis savu brāli Ābelu. „Vai tad es esmu sava brāļa sargs?”¹ Šis jautājums pelna nopietnu apdomāšanu tiem, kuri vēlas pildīt Dieva gribu. Viena no atbildēm ir Almas mācībā:

„Un tagad, tā kā jūs vēlaties nākt Dieva pulkā un tikt saukti par Viņa tautu, un esat gatavi nest viens otra slogus, lai tie kļūtu viegli;

jā, un esat gatavi sērot ar tiem, kas sēro; jā, un mierināt tos, kuriem nepieciešams mierinājums.”²

Kā Tā Kunga Jēzus Kristus mācekļiem, mums ir pienākums rūpēties par saviem brāļiem un māsām un kalpot tiem. Stāstot līdzību par labo samarieti, Jēzus Kristus ne tikai samulsināja Savus ienaidniekus, bet arī mācīja lielisku mācību visiem tiem, kuri teicās sekot Viņam. Mums vajag vairāk kalpot cilvēkiem. Mūsu kalpošanai citiem jābūt neatkarīgai no rases, krāsas un stāvokļa sabiedrībā vai attiecībām. Tas ir tāpēc, ka bauslis „palīdzi vājajiem, pacel gurdenās rokas un stiprini nespēcīgos ceļus”³ nenāca ar izņēmumiem.

Daudzi tic, ka kalpošanai jābūt jēgpilnai, tai jāpastāv no sīki izstrādāta plāna un tai jāveido komiteja. Kaut arī daudzi no šiem noderīgajiem projektiem palīdz, lielākā daļa kalpošanas, kura nepieciešama mūsdienu pasaulē, attiecas uz mūsu ikdienas attiecībām citam ar citu. Bieži šīs iespējas mēs rodam savās pašu mājās, kaimiņos un bīskapijā.

Tālāk sniegtais padoms, ko deva mānīgais Skrijūteips savam brāļa dēlam Vormvūdam Klīva Stepla Līvaisa novelē „Skrijūteipa vēstules”, apraksta vispārējo problēmu, kas sāpina daudzus no mums šodien:

„Neatkarīgi no tā, ko darāt, cilvēkā, kuru cenšaties uzpirkt, būs kas labsirdīgs, kā arī daļa ļaunprātība. Lielākais, ko varat darīt, ir virzīt šo ļaunprātību pret viņa tuvākajiem kaimiņiem, ar kuriem viņš tiek katru dienu, un viņa labvēlību tieši pret tiem, kuri nav cieši saistīti ar viņu, cilvēkiem, kurus viņš nepazīst. Ļaunprātība kļūs pilnīgi īsta un labsirdība kļūs lielākoties šķietama.”⁴

Vārdi no pazīstamas Baznīcas dziesmas raksturo lielisku pretlīdzekli:

*Vai kāda nasta ir vieglāka šodien,
Jo es biju gatavs dalīties?
Vai slimajam un nogurušajam ir palīdzēts?*

*Vai es biju tur, kad viņiem vajadzēja palīdzību?
Tad celieties un dariet kaut ko vairāk,
Tad sapņojiet par savu mājokli debesīs.
Darīt labu ir bauda, neizmērāms prieks,
Pienākuma un mīlestības svētība.⁵*

Bijuši gadījumi, kuriem man ir bijusi privilēģija būt par liecinieku, kas man ir mācījuši, kā vienkāršas kalpošanas darbības var palīdzēt mums un tiem, kurus mums atļauts ietekmēt.

Mūsu Debesu Tēvs, lai mums palīdzētu sarežģītas izvēles priekšā, sniedz mīlošus cilvēkus, tā, ka mēs neesam atstāti vieni taustīties tumsā. Šie vīrieši un sievietes palīdz ar piemēru, pacietību un mīlestību. Tāda ir mana pieredze.

Es atceros īpaši svarīgu lēmumu — lēmumu doties pilnlaika misijā. Es nevarēju izlemt ļoti, ļoti ilgi. Kad es centos izlemt, ko darīt, mana ģimene, draugi un priesterības vadītāji nāca uz priekšu, lai saņemtu manu roku. Viņi iedrošināja, mudināja un daudz lūdza par mani. Mana māsa, pilnlaika misionāre, man regulāri rakstīja un nekad to nepārstāja.

Pat šodien es joprojām esmu labu vīriešu un sieviešu atbalstīts. Es pieņemu, ka mēs visi esam. Kaut kādā veidā mēs esam cits no cita atkarīgi, lai būtu iespējams atgriezties mūsu debesu mājās.

Dalīšanās ar evaņģēlija vēsti ir viens no veidiem, kā mēs varam kalpot tiem, kuri nav no mūsu ticības. Es atceros bērnības pieredzi ar kādu, kuru es vienkārši saucu par onkuli Fredu.

Kad es biju sešus gadus vecs, onkulis Freds bija tas, no kura baidījies visvairāk. Viņš bija mūsu kaimiņš, un viņš vienmēr bija piedzēries. Viena no viņa vismīļākajām nodarbēm bija sviest akmeņus pa mūsu māju.

Mūsu mājās viesojās vientuļi pieaugušie no visas mūsu mazās draudzes, jo mana mamma labi gatavoja ēst. Kādu dienu, kad onkulis Freds bija skaidrā prātā, šie draudzes locekļi ar viņu iedraudzējās un ielūdza uz mūsu mājām. Šis notikums mani nobiedēja. Viņš vairs nebija laukā, bet iekšā mūsu mājā. Tas notika vēl vairākas reizes, līdz beidzot viņi bija spējusi pārliecināt onkuli Fredu klausīties misionārus. Viņš pieņēma evaņģēliju un tika kristīts. Viņš kalpoja pilnlaika misijā, atgriezās ar godu, nodevās tālākām studijām un apprecējās templī. Tagad viņš ir taisnīgs vīrs, tēvs un priesterības vadītājs. Skatoties uz onkuli Fredu šodien, būtu grūti noticēt, ka kādreiz viņš radīja šausmas sešgadīgam puikam. Kaut mēs vienmēr meklētu iespējas dalīties ar evaņģēliju.

Mana māte bija lielisks piemērs tam, kā palīdzēt citiem, darot lietas, kas tiem vajadzīgas. Viņa mums mācīja daudz svarīgas mācības. Viena mācība, kurai bijusi vislielākā ietekme uz manu dzīvi, bija viņas vēlme palīdzēt ikvienam, kurš apmeklēja mūsu māju. Tas mani satrauca — redzēt daudzus no tiem aizejot ar mūsu ēdienu, mūsu drēbēm un pat ar mūsu naudu. Man nepatika tas, ko redzēju, jo es biju jauns un mēs bijām nabadzīgi. Kā viņa varēja dot citiem, kad mūsu ģimenei nebija pietiekami daudz? Vai tas bija nepareizi — izmantot vispirms mūsu vajadzībām? Vai mēs nebijām pelnījuši daudz labāku dzīvi?

Gadiem ilgi es cīnījos ar šiem jautājumiem. Daudz vēlāk savā mūžā es beidzot sapratu to, ko māte bija mācījusi. Pat tad, kad viņa cīnījās ar kropļojošas slimības sekām, viņa nevarēja pārstāt dot tiem, kam vajadzēja.

„Tādēļ nepiekūstiet, labu darīdami, jo jūs ieliekat liela darba pamatu. Un no mazām lietām rodas tas, kas ir liels.”⁶ Lai kalpotu citiem, nav vajadzīgi iespaidīgi apstākļi. Bieži tā ir ikdienišķa rīcība, kas dod labumu, paceļ, iedrošina un palīdz citiem smaidīt.

Lai mēs vienmēr atrastu iespējas kalpot — tā ir mana lūgšana Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. 1. Mozus 4:9; Mozus gr. 5:34.
2. Mosijas 18:8–9.
3. M&D 81:5.
4. *The Complete C. S. Lewis Signature Classics* (2002), 201.
5. "Have I Done Any Good," Baznīcas dziesmas, 223.
6. M&D 64:33.